

Förväntat

Jag väntade dig utan förväntan. Bar dig mer som en börda från början, men älskade dig villkorslöst från dag ett. Kärlek bottnar inte alltid i en ordlek, inte när livet är botten och sorgen bottenlös. Du väntade på pappa. Jämt och ständigt. Han som skulle komma, men som alltid uteblev. Väntade på pappas brev som mamma skrev. Jag förväntade mig ingenting. Man kan inte vänta något där inget finns. Löften som föll sönder i luften. Ändå har känslan av besvikelse aldrig avtagit. Vi väntade antagligen det oväntade. Vi hopplösa lösgör vår ande i att hoppa högt, vi gör ju ändå inget annat än faller. Men även stjärnor faller, och önskningar slår in tillslut. Som att du väntade på att mamma skulle vakna. Hon som aldrig klev upp. Jag sov i tusen år. Väntade på att livet skulle väcka mig. Tillvaron var ett tillsvidare. En transportsträcka. Vi väntade på dina operationer. På pengar. Utredningar. Och på mina depressioner. De bjöd ond bråd död. Brådmogen väntan på svar om mamma fanns kvar. Vi lärde oss alla att hänga i luften. Och när ni var på dagis kollade jag vilka krokar som höll. Jag höll masken. I andra handen pillerasken. I fass fanns stora lass av mirakel. Allt vi fick var mer spektakel. I väntan på tid och ork, ljudet av en vinkork, tillfällig mening, liksom förening. Denna tålamodsprövande tid skulle till sist slå rot i något näringsrikt. Vi skulle blomma, mutera, avancera. Mina drömmar var den enda förebild ni fick. Det gick som det gick.

Nu väntar jag på dig, på att du ska landa i din skadade själ och laga ditt trasiga liv.

Nu väntar din dotter på dig, och vi lindar in henne i samma slags lögn om en pappa som kommer sen, som jag gjorde för att skydda dig. Historien upprepar sig.

Jag vill häva förbannelsen, men hur skulle jag kunna kräva det av dig?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren KattenKin med Poeter.se id #33409 innehar upphovsrätten